

LBRIS

We know
books

CORINNE MICHAELS

spune-mi
că rămâi

Traducere din limba engleză
ANA SĂNDULESCU

LITERA
București

Capitolul 1

– De ce nu pleci acasă, Presley? Rămân eu să închid, s-a oferit Angie din spatele teighelei.

Avem o cofetărie mică în Media, Pennsylvania. Ultimele zile au trecut greu, căci ambii brutari au fost bolnavi. Eu am muncit aproape patruzeci de ore în trei zile și sunt peste măsură de obosită. Angie nu coace, dar se ocupă de partea de afaceri a cofetăriei, ceea ce înseamnă că a trebuit să țin eu singură locul celor doi oameni lipsă.

– Ești sigură?

– Da. Râde. Acum, du-te, înainte să-l chem pe Todd să te scoată afară cu forța.

– Ai noroc că te iubesc.

Mă sărută pe obraz.

– Eu te iubesc și mai mult, chiar dacă mă scoți din minți cu nevoia ta de perfecțiune.

Angelina, sau Angie, cum am botezat-o noi, e cumnata mea și fostă colegă de facultate. Soțul meu este fratele ei, de care m-am îndrăgostit într-o perioadă neagră în care mi-a fost alături. Bineînțeles, la început, nu a fost de acord ca noi doi să ne întâlnim, dar s-a dat pe brazdă când a văzut cât de bine ne potrivim.

– Ne vedem dimineață!

Îmi iau haina și mă îndrept spre mașină înainte să-mi găsesc vreun motiv să mai rămân.

Sun acasă, dar băieții mei nu răspund. Mi-i imaginez pe Logan cu căștile pe urechi, jucând vreun joc care n-are nici o noimă, și pe Cayden care refuză să facă vreun efort în general. E o aventură continuă cu ei doi. E greu de crezut că amândoi vor fi la gimnaziu la anul. Parcă mai ieri erau doar niște nou-născuți.

Robotul scoate un bip, și mă rog ca măcar unul din ei sau soțul să-l audă.

– Hei, băieți, sunt în drum spre casă. Sper că temele voastre sunt gata. Mă gândeam să luăm cina în oraș!? Vă iubesc! Oh, și, Todd... nu uita să o suni pe mama ta, a sunat de opt ori săptămâna asta.

Ies din parcare, în timp ce mă îndrept către zona unde sunt sigură că haosul e în toi. Avem o casă frumoasă la cam zece minute de cofetărie. Părinții lui s-au mutat în Florida ca să scape de iernile aspre, iar eu sub nici o formă nu voiam să mă întorc în Tennessee după ce am terminat facultatea. Ar fi trebuit să mă ducă acolo în lanțuri. Așa că socrii mei ne-au vândut casa lor după ce ne-am căsătorit. Am renovat-o radical, și acum e tot ceea ce mi-aș fi dorit. Renovarea a costat mai mult decât cumpărarea unui loc nou, dar ne doream să trăim acolo.

Imediat ce parchez, îmi fac rapid o verificare. Fața mea e stropită de la diverse produse de patiserie, și, mulțumită bolului de făină pe care l-am scăpat din mână cu câteva ore în urmă, părul meu șaten-închis e acum plin de pudră albă. O zi obișnuită pentru mine.

– Hei? strig când intru în casă.

Văd hârtii aruncate prin jur, papuci lăsați unde s-au descălțat și paltoanele băieților lepădate chiar la intrare. Jur că o să-i determin să-și atârne lucrurile în cuier e ca și cum le-aș scoate dinții.

– Băieți! Curățați dezastrul ăsta! Țip, dar nimeni nu-mi răspunde.

Mă îndrept spre camera de zi, unde, așa cum am și presupus, îi văd că joacă un joc cu căștile pe urechi. Îi ridic fiecareia câte una de pe ureche.

– Hei!

– Mamă! îi aud mârâind în tandem. Ne jucăm.

– Văd asta. Ce ziceți dacă vă jucați de-a curățenia în hol? Sună ca un joc amuzant. Zâmbesc și îi pup pe obraji, gest ce mai atrage o rundă de proteste. Ooo, nu vreți ca mama voastră să vă...

– Oprește-te! Pun jocul pe pauză și sar în picioare. Îți place să ne faci de râs, se plânge Logan.

– E misiunea mea în viață, spun eu, ridicând din umeri. Unde e tatăl vostru?

– Nu l-am văzut de când am venit acasă. Cred că e sus.

– Duceți-vă să vă spălați pe mâini și apoi să-mi povestiți cum a fost la școală.

Arăt cu degetul spre ușă, uitându-mă la ei cum își târâie picioarele.

Mama mea mi-a spus mereu că e mai ușor să crești băieți. Poate dacă ai unul, dar cu gemenii lucrurile stau foarte diferit. De obicei, se folosesc unul de altul ca să negocieze ceea ce-și doresc. Eu și Todd suntem vigilenți. Acestea fiind spuse, nu mă îndoiesc că a fi părinte reprezintă munca cu cele mai multe satisfacții din lume.

– Iubitule? strig înspre dormitor.

Nici un răspuns.

– Todd! Sunt acasă.

Probabil e în biroul lui sau vorbește la telefon. Avem o relație pe care toți prietenii noștri o invidiază. Indiferent de obstacolele pe care le avem de înfruntat, ne avem unul pe altul. E, într-adevăr, cel mai iubitor și mai dragăstos bărbat pe care-l cunosc. Nu a călcat strâmb niciodată și nici nu s-a arătat altfel decât înțelegător. Când i-am spus că eu și Angie vrem să deschidem un magazin, nici nu a clipit. Am luat credite, și el m-a sprijinit. Știu că pot conta pe el oricând. Mă iubește mai mult decât merit.

Urc scările, dar nu-l văd în birou sau în camera copiilor.

– Iubitule, ești aici? întreb din nou fără să primesc răspuns. Todd? Mă uit prin jur, în dormitor, dar nu este aici. Mă îndrept spre baie.

– Dragule, ești aici? Poți măcar să-mi răspunzi.

Râd și deschid ușa.

Îmi simt corpul înțepenind.

Inima mea se rupe în bucăți.

Lumea mea se prăbușește.

– Nu! țip, alergând către el. Corpul lui atârână inert de o frânghie legată de grinda tavanului. Buzele lui sunt albastrii, are ochii sângerii, și nu se aude nici un sunet. Dumnezeule, nu!

Îl apuc de picioare și încerc să-l ridic, deși tremur din toate încheieturile. Trebuie să-l cobor. Frica mă cuprinde, în timp ce îmi folosesc toată puterea ca să nu-l las să atârne.

Nu răspunde și nici nu se mișcă.

– Todd, te rog! Nu poți. De ce? întreb, în timp ce lacrimile curg nemilos.

Fac tot posibilul să-l ajut să-și revină.

Trebuie să sun la 911, dar știu. Știu până în străfunduri că este prea târziu. Nu-i aud respirația. Nici o mișcare. Nu-l pot salva. S-a stins. Dar refuz să mă dau bătută. Alerg în camera alăturată și înșfac telefonul.

Bâjbâi în timp ce apelez, și mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia pot să apăs butoanele. Când îmi dau seama că apelul va fi preluat, mă întorc în baie ca să încerc să-l aduc din nou la mine.

– 911, care e urgența dumneavoastră?

– Ssoțul meu! urlu în receptor, încercând să îi sprijin corpul. A încercat... adică, cred, cred că e mort. Nu respiră.

– Bine, doamnă, păstrați-vă calmul și comunicați-mi adresa!

Recit pe repede înainte ceea ce sper să fie adresa corectă. Pe măsură ce lacrimile îmi năpădesc ochii, nu reușesc să mai văd nimic în jur.

– Cum ai putut să mă părăsești? Suspin în timp ce mâinile încep să mă doară. Nu respiră! îi spun operatoarei cu disperare.

Îl ridic cât de sus pot cu o mână și-mi lipesc degetele de încheietura lui, dar nu simt nimic.

– Doamnă, puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Și eu aș vrea să știu același lucru. Nu ne-ar face asta niciodată mie și băieților. Și totuși, aici sunt, cu brațele în jurul picioarelor lui

și al corpului inert. Mă doare inima la gândul că Logan și Cayden nu știu ce s-a întâmplat.

– Atârână. Nu pot să-l dau jos. Încerc să împing în sus, dar... Fiecare părticică din mine se sfărâmă când încerc să vorbesc. Apoi, îmi dau seama. Oh, Dumnezeule! Tremur și mai tare. Băieții mei. Sunt în casă. Ei nu știu, îi explic operatoarei.

– Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

– Presley. Presley Benson.

– Bine, Presley. Eu sunt Donna, și am să stau cu tine până ce poliția și ambulanța ajung la voi. Se mișcă măcar puțin? întrebă Donna.

– Nu, nu se mișcă. Nu se trezește. El... el... Nu îi pot lăsa pe băieții să-l vadă așa.

– Respiră sau scoate vreun sunet?

Clatin din cap când îi aud întrebarea, dar nu pot formula un răspuns coerent. Nu se poate așa ceva. E un rahat de coșmar. Nu se poate ca asta să fie realitatea. „Trezește-te, Presley!“ Clatin din cap, dar nimic nu se schimbă.

– Presley, mai ești cu mine?

– Nu respiră. Nu are puls, îi spun, și frica îmi acaparează fiecare parte din trup.

Simt că mă descompun pe măsură ce cuvintele îmi ies din gură.

Îmi vorbește în timp ce mă sprijin pe călcâie.

– Respiră adânc! Poți să-i rogi pe copiii tăi să le deschidă ușa polițiștilor?

– Nu. Trebuie să-i protejez, îmi dau seama. E mort. Cel care mi-a fost soț vreme de treisprezece ani și-a luat viața. Nu-i pot lăsa să vadă asta, spun. Nu-i pot lăsa vreodată să-l vadă așa.

„De ce a făcut asta? Cum am să le spun? Cum? Nu pot să fac asta. Nu sunt destul de puternică.“

– În regulă, Presley. Am nevoie ca tu să deschizi ușa de la intrare. Polițiștii aproape au ajuns.

– Băieții mei. Trebuie să...

– Du-te la ușă, ține-i pe băieți departe cât de mult poți. Ajung în mai puțin de trei minute. Poți să faci asta?

Pot să fac ceva?

Să mă mișc?

Lacrimile-mi curg în timp ce dau drumul brațelor.

– De ce, Todd? întreb șoptit. Un suspin erupe din pieptul meu în vreme ce stau ținută locului, incapabilă să mă mișc. De ce?

– Mai ești aici? întreabă Donna.

– Sunt. Nu pot să respir. Nu-i pot lăsa să-l vadă în felul ăsta. El e...

– Știi, Presley. Respiră adânc, ajutoarele aproape au ajuns. Poți să cobori la parter și să-i duci pe copii la un vecin?

Cad la pământ. Genunchii lovesc podeaua neiertătoare, dar nu se compară cu durerea pe care o simt în piept. Stau nemișcată, în timp ce viața mea se destramă. Trebuie să mă gândesc la băieții ăștia prețioși a căror viață urmează să fie grav afectată. Singurul lucru pe care pot să-l fac acum e să mă asigur că ei sunt protejați. Îmi șterg fața și încerc să mă adun.

– Cobor acum.

– Bine. Dacă vrei, am să rămân la telefon cu tine până ajunge cineva.

Momentan, Donna e singura persoană care știe. Dacă întrerup apelul, aia e. E irațional și un pic ridicol, dar, dacă apelul nostru se încheie, atunci totul e... real.

– Te rog, nu pot să fac asta singură.

– Desigur, sunt chiar aici. Nu ești singură, Presley.

Reușesc să mă ridic. Cumva, picioarele se mișcă înainte. Mă îndrept spre camera de zi, și Logan se uită-n sus la mine.

– Mamă?

Îl văd că se ridică.

– Vă rog să o luați prin spatele casei și să sunați la ușa doamnei Malgieri. Jucați-vă cu Ryan până vin eu la voi, îi instruiesc pe pilot automat. Îmi închid ochii în timp ce-mi trec brațele în jurul taliei.

Logan aleargă înspre mine. El mereu a fost sufletul mai sensibil. Asta o să-l devasteze.

– Ce s-a întâmplat?

O lacrimă îmi curge când pun mâna pe obrazul lui.

– Ia-l pe Cayden și duceți-vă, și vin și eu într-o clipă.

Vocea mi se stinge în timp ce durerea mă străpunge. Băieții mei. Dulcii, inocenții și drăgăstoșii mei băieți nu vor mai fi niciodată la fel.

Ochii lui Cayden lăcrimează, și știu că a auzit durerea din spatele cuvintelor mele.

– Te descurci bine, Presley, mă încurajează Donna. Ajung într-un minut.

– Mă sperii, mamă.

Mă privește cu ochii lui mari și verzi.

– Trebuie să mă ocup de ceva și e necesar să nu fiți aici.

Ripostez față de durerea care se adună înăuntrul meu, știind că gemenii mei vor fi distruși.

Brațele lui Logan îmi cuprind mijlocul, și Cayden îl trage înapoi.

– E vorba despre tata? întreabă el.

– Duceți-vă! Acum!

Nu mai sunt în stare să-mi păstrez cumpătul. Vreau ca ei să plece. Știu că i-am speriat și văd că sunt stresați, dar nu pot să cedez acum.

– Îmi pare rău. Am nevoie să vă ridicați amândoi și să vă duceți acasă la Ryan.

– Haide, Logan, să mergem!

Cayden a fost mereu mai receptiv. Citește printre rânduri și deseori observă lucruri pe care alți copii de vârsta lui nu le văd.

Nu-i pot păcăli. Fața mea e roșie și am ochii umflați de plâns. Cayden se holbează la mine, în timp ce bărbia mea tremură.

– O să fim bine.

– Mamă? mă strigă Logan, dar eu nu mai pot să țin în frâu lacrimile.

O lacrimă cade pe fața lui Cayden în timp ce-i trag pe amândoi în brațele mele.

– Vă iubesc!

Mă uit la ei, rugându-mă să găsesc o cale de a îndrepta situația. Îmi dau amândoi drumul, fără tragere de inimă, și se îndreaptă către

ușa din spate. Îi privesc cum pleacă și plâng. Plâng pentru ei. Pentru mine. Și pentru câtă durere le va pricinui pierderea tatălui.

Când dispar din raza mea vizuală, mă duc spre ușa de la intrare și o deschid. Mașina poliției se apropie cu girofarurile pornite și deșertăciunea mă înghite.

Capitolul 2

– Presley! strigă Angie în timp ce intră în casă.

Stau pe canapea, acolo unde m-am așezat cu patruzeci de minute în urmă. Poliția a sunat-o pe Angie și a rugat-o să vină înainte chiar de a termina să-mi ia declarația. Am repetat tot ce știam, și polițiștii mi-au întins șervețele pe măsură ce mă chinuiam cu agonia. Cei de la ambulanță sunt la etaj.

Ea dă buzna înăuntru.

– Ang?

Mă holbez la ea, privind frica din ochii ei. Inima mea se frânge știind că sunt pe cale să-i sfâșii lumea.

– S-a întâmplat ceva cu băieții?

Clatin din cap.

– Nu!

Se așază pe canapea, lângă mine, și o trag în brațele mele.

– Oh, Dumnezeu! se jelește Angie, și ne agățăm una de alta.

Mă las pe spate cât ea își șterge lacrimile.

– Nu știu... nu știu cum să-ți spun.

E mult mai rău.

– Să-mi spui ce?

– El... el... s-a spânzurat.

Pieptul meu tresaltă în timp ce spun cuvintele cu voce tare.

– Nu, nu, nu, nu, repetă ea. De ce? Cum? Nu! Nu ar face asta niciodată! Minți!